

הכי יפה, הכי גדול

הזמנו למסיבת-הקוקטייל הראשונה של ה"מלון הכי יפה, הכי גדול, הכי יפה והכי גדול. כך תיאר לנו את המקום מנהל המלון והמש"קאות של המלון הכי יפה והכי גדול, הילטון. הוא לא אמר לנו הכי יפה ממה, הכי גדול ממה, ואנחנו התביישנו לשאול.

מנהל המלון והמשקאות ז'אק וואן דאר לאן ההולנדי דרש שלפני הכל אנחנו מוכרחים לראות את הבאר הכי גדול והכי יפה, את הבריכה הכי גדולה והכי יפה, את 446 החדרים היפים והכי גדולים, את אוסף הסדינים והמגבות הכי יפה והכי גדול, את 896 המיטות הכי יפות והכי גדולות, את 20 דונאם השטחים הכי יפים והכי גדולים ואת הקומה ה-18 הכי יפה והכי גדולה.

השקפנו למטה וראינו בית זר, קטן וצנוע. מי גר בבית הזה, שאלנו את וואן דאר לאן. "זה מלון שבתון!" הוא ענה בקירור אריסטוקרטי, ותייחח אותנו לעבר האולם הגדול. האולם הגדול הוא אולם הנשפים והקוקטיילים, ור הוא ניקרא האולם הגדול כי הוא אולם גדול, הסביר וואן דאר לאן. תיזמורת עם כוסיס כתולים ניגנה ואלסים רכים ואנשים במסכות בלתי הסתובבו על המרכז המשכר והרך של ארתור גולדרייך, ושאלו אחד את השני אם הוא שמע את הבדיחה האחרונה.

את הבדיחה האחרונה הביא לקוקטייל בשעה שש וחצי, אדון טאסינג. מנהל אליטליה. הוא סיפר אותה לעשרים מוזמנים. בשעה שמונה כבר ידעו כל חמש-מוזמנים האורחים שפעם היה רבי והוא היה נותן עצות. פעם באה אליו בחורה רומניה וסיפרה לו שהיא הולכת להתחתן, ושכילדותה היא עסקה בונות בגלל הגרמנים. היא שאלה את הרבי אם לספר לחתן שלה את עברה או להעלים אותו. ומה הרבי אמר? הוא אמר: רצוי מאד שתגלי לחתן ש-היית פרוצה, אבל בשום אופן אל תגלי לו ש-את רומניה.

במרכז עמד מזנון ענק, וסביב הקירות עמדו מזנונים ענקיים ועליהם עמדו פסלים ענקיים, דמויות על-פי נושאים תנכיים, עשויים ממר-גרינה.

האנשים עם הכוסות טיילו בין הפסלים מ-מרגרינה שהחלו נמסים, ומלצרים עם אפודות ורודות עברו ביניהם והגישו להם מאפרות. מלצרים אחרים ניגשו עם מגשים מלאים קא-וואיר אדום ושחור ושאלו עוד בבקשה? והאנשים היו עונים בחיוך נעים לא-תודה-זה-היה-מספיק, כשיד ימינם החולמת נוטלת בעדי-נות עוד שלושה סנדביצים קטנים.

"אני כלייך אוהב את הישראלים, העיר ואן דאר לאן, הם אוכלים כלייך הרבה, כאילו ש-הם לא אכלו שבוע. אני חושב שזה נחמד מאד."

"מר ואן דאר לאן, שאלה אותו אמריקאית אורחת, היכן נולדת?"

"לא! הוא השיב, אבל ברובע היהודי באמסטר-דם!" הוא השיב.

"לא! איך זה קרה?"

"בדרך הרגילה, הוא ענה באדיבות.

התיזמורת המשיכה לנגן ואלסים רכים, והאנשים המשיכו לאכול סנדביצים קטנים ול-זמזם בפה מלא את הבדיחה האחרונה, ואנחנו הבטנו בהערצה על גבר יפה-תואר שעמד שקט בצד והיה מקסים. מי האורח הזה, שאלנו את המארץ שלנו.

"הוא לא אורח, הוא מלצר, ענה המארץ שלנו בנימוס. לא הירגשתם שהוא יודע להת-נהג בחברה?"

פתאום חשנו שהתיזמורת נעלמה. האוכל נע-לם. המאפרות נעלמו. אחת מהן ביצבצה בזדון מתחת לזרועו של אורח שלקח אותה למזכרת מהמלון הכי יפה והכי גדול.

בתשע היינו בבית. שבעים, אך מאושרים.

היום האושר בחייהם

השבוע היה שבוע גורלי מאד לכמה אנשים. כמה חברי-כנסת הוצאו מרשימת המועמדים של מפלגתם לכנסת השישית, ומהיום הם אנ-שים פשוטים.

שוחחתי עם אחדים מהם, וחזן מח"כ אריה אלטמן (חרות), שנעלב קשות כשנודע לו שיותר לא יהיה ח"כ, הודיעו לי כולם שהם ממש מאושרים מאד לא לה-יות יותר ח"כים.

כל חייהם הם חיכו לרגע גדול ומשמח זה, החרדות בפני הח"כים ה-מוזרדים. "אך מוזר מאד", הם העירו ב-תמיהה, "מדוע כל מיני אנשים חושבים שאנחנו צריכים להיות כעוסי-ונעלבים שלא נבחרנו שוב. להיפך, אנחנו מר-גשים שזו זכות גדולה וכבוד גדול להיות היום אורח פשוט. היום, כשכל אחד, סתם כל אחד מהרחוב, יכול להיות חבר-כנסת."

התקשרתי עם ח"כ ישראל ברזילי המודח, שלא נכלל ברשימה החדשה של מפ"ם, והוא ענה לי בקול רויישימחה:

"אני אומר לך שאני ממש מרגיש מצויין עכשיו! ידעתי מוזן שזה עוד יבוא! ידעתי שיהיו לפני שהעתונים ידעו מזה. סוף-סוף ל-היות חבר-כנסת זה אי-ננו מקור-פרנסה שאדם בוחר לעצמו. זה שלי-חותי, הנה, לא אני ביי-קשת. להיות שר-הברי-אות, ציר ישראל בפר-לין, וחבר-כנסת. לא אני! נתבקשתי. היי-תולין, שש שנים ציר ב-ממשלה ועשר שנים חבר-כנסת. אבל תמיד תמיד תמכתי בעיקרון החליפין. אני סבור שיש להחליף מדי פעם את האנשים. וכשהמפלגה אמרה השנה שיש לערוך חילופין תמכתי בה מיד, כי זה הלא מה שאני טוען כל-הזמן, והס-כמתי לא להיות השנה חבר-כנסת."

"מה נשמע? איך המרגש? איך העניינים?"

שאל אותי הח"כ נחום לוי (חרות), בקול של נופש צעיר שחזר הרגע מבית הבראה. הוא גם השיב מיד בעצמו: "אני מרגיש עכשיו מצויין. יש תיאבון בריא כמו שלא היה לי מעולם, מאז שנודע לי שיותר לא אהיה חבר-כנסת."

רק עכשיו גם גיליתי כמה ידידים רבים יש לי. ברגע שנודע להם שאני לא חבר-כנסת יותר, הם שלחו לי זרי-פרחים, מכתבים, אני פשוט לא יכול לאכול מרוב צילצולים. כשהייתי חבר-כנסת הם לא צילצלו לי. נעים להיות איש פשוט."

"כן, כמובן שלא הייתי מוכן לזה. זה היה שוק בשבילי, כשנודע לי מתוך העתון שאינני ח"כ יותר. השוק הזה נמשך לא יותר מחמש שניות. זה היה ביום שישי זה בצהריים. חזרתי מחיפה מפעילות המפלגה. אשתי שכבה על הספה, היה לה כרגיל ברוניטי. היא אמרה לי: נחום, אתה לא חבר-כנסת יותר."

"ככה תוב במעריב, היא אמרה עצובה. "טוב, טוב, ניחמתי אותה, אחרי שעבר ה-שוק בן חמש השניות, נתחיל לחיות מחדש. "מיד רצתי למטבח, הכנסתי לגריל שני סטייקים בריאים, ואשתי אמרה לי טבח טבח ומצויין ותמיד תמכתי אתה בזה שטבח ובי-וודאי גם שאקבל משכורת יפה יותר מח"כ. "אין לי שום מושג למה המפלגה החליטה ש-אני לא מתאים יותר. ניסיתי לחשוב מה זה יכול להיות. אני יכול לחשוב רק בדבר אחד: אולי בגלל העצמאיות בענייני דת ומצפון. אני נגד כל כפייה דתית, ודגלתי תמיד שבשאלות מצפון ודת יהיה חופש-הצבעה לכל חבר בסיעה. אולי הם כעסו עלי."

"בעצם תמיד רציתי, מתחת לסף-ההכרה, שיום זה יבוא. "צריך להתחיל חיים חדשים. עכשיו אוכל להתמסר לעסקי."

השבוע היה שבוע גורלי מאד לכמה אנשים. כמה חברי-כנסת הוצאו מרשימת המועמדים של מפלגתם לכנסת השישית, ומהיום הם אנשים פשוטים.

שוחחתי עם אחדים מהם, וחזן מח"כ אריה אלטמן (חרות), שנעלב קשות כשנודע לו שיותר לא יהיה ח"כ, הודיעו לי כולם שהם ממש מאושרים מאד לא להיות יותר ח"כים.

כל חייהם הם חיכו לרגע גדול ומשמח זה, החרדות בפני הח"כים ה-מוזרדים. "אך מוזר מאד", הם העירו ב-תמיהה, "מדוע כל מיני אנשים חושבים שאנחנו צריכים להיות כעוסי-ונעלבים שלא נבחרנו שוב. להיפך, אנחנו מרגשים שזו זכות גדולה וכבוד גדול להיות היום אורח פשוט. היום, כשכל אחד, סתם כל אחד מהרחוב, יכול להיות חבר-כנסת."

נות, הוא ויתר לגמרי על מועמדותו לכנסת והתפטר מפעילות מפלגתית.

הוא שוחח איתי ואמר לי בקול צעיר, עם ניצוצות של אושר: "אה, איזו הרגשה נעימה זו לא להיות יותר מועמד לכנסת! בכלל אף פעם לא ביקשתי להיות מועמד. האנשים הם שאמרו לי שאני ראוי להם. הם ראו זאת כדבר מובן מאליו, כי הייתי בצמרת המפלגה והי-רביעי בשורה מבין 12 חברי-המפלגה שחתמו על ההסכם עם חרות. כבר ארבעה חודשים שהתחילו לדבר בי כמועמד, ופשוט נאלצתי להסכים."

"לפני שבוע הודעתי שאני לא מוכן להיות ברשימה. לא בגלל שלא היה לי מקום ריאלי כמו שאנשים תגמילים חושבים. היה לי מקום ריאלי. עתון הבוקר כתב ביום ראשון: לדולצ'ין יש מקום ריאלי."

"מרכז המפלגה שלך טוען שלא היה לך מקום ריאלי, הערתי."

"טוב, הגיב דולצ'ין בעליצות, "אז עכשיו אני יכול לגלות שסירבתי להיות ברשימה עוד לפני שקבעו את מקומי. כי המקום כלל לא חשוב לי. המניעים שדחפו אותי לסרב להיות מועמד לכנסת היו מוסריים ובעיקר דמוקרא-טיים."

"אני ביקשתי מהמפלגה שרשימת המוע-מדים תובא לאישור לפני 150 חברי-המרכז ולא רק לפני 10 חברי ועדת-המינויים. כי הרי זו אנטי-דמוקראטיה ש-10 אנשים בכדב יקבעו את מקומי."

"תמיד אני טענתי שלו היו בחירות אי-זוריות הייתי שמח מאד להיות ח"כ, כי הסיפוק הוא גדול כשהעם בוחר. אבל במצב הבלתי-דמוקראטי של היום, אני פשוט שמח שאני לא מועמד לכנסת."

"תסלח לי, מר דולצ'ין, אז מדוע הסכמת בכלל להיות מועמד?"

"קיוויתי שהמפלגה תקבל את דעתי. כשהדבר לא עלה בידי, התפטרתי. אני סבור שאי-ש ציבור שאין בכיסו מכתב-התפטרות מוכן - איננו יכול להיות איש-ציבור. הם לא ידעו שהמכתב בכיסי ולא האמינו לי, כשהודעתי שאני מתפטר. עכשיו הם מצלצלים לי כל ה-זמן ומבקשים שאחזור. רק אתמול ניסו לשכנע אותי שוב. אבל אני לא מוכן לוותר. באמת שאני פשוט לא מוכן לקבל כסא על חשבון החופש והדמוקראטיה של האומה והמדינה הי-שראלית."

"מה נשמע? איך המרגש? איך העניינים?"

שאל אותי הח"כ נחום לוי (חרות), בקול של נופש צעיר שחזר הרגע מבית הבראה. הוא גם השיב מיד בעצמו: "אני מרגיש עכשיו מצויין. יש תיאבון בריא כמו שלא היה לי מעולם, מאז שנודע לי שיותר לא אהיה חבר-כנסת."

רק עכשיו גם גיליתי כמה ידידים רבים יש לי. ברגע שנודע להם שאני לא חבר-כנסת יותר, הם שלחו לי זרי-פרחים, מכתבים, אני פשוט לא יכול לאכול מרוב צילצולים. כשהייתי חבר-כנסת הם לא צילצלו לי. נעים להיות איש פשוט."

"כן, כמובן שלא הייתי מוכן לזה. זה היה שוק בשבילי, כשנודע לי מתוך העתון שאינני ח"כ יותר. השוק הזה נמשך לא יותר מחמש שניות. זה היה ביום שישי זה בצהריים. חזרתי מחיפה מפעילות המפלגה. אשתי שכבה על הספה, היה לה כרגיל ברוניטי. היא אמרה לי: נחום, אתה לא חבר-כנסת יותר."

"ככה תוב במעריב, היא אמרה עצובה. "טוב, טוב, ניחמתי אותה, אחרי שעבר ה-שוק בן חמש השניות, נתחיל לחיות מחדש. "מיד רצתי למטבח, הכנסתי לגריל שני סטייקים בריאים, ואשתי אמרה לי טבח טבח ומצויין ותמיד תמכתי אתה בזה שטבח ובי-וודאי גם שאקבל משכורת יפה יותר מח"כ. "אין לי שום מושג למה המפלגה החליטה ש-אני לא מתאים יותר. ניסיתי לחשוב מה זה יכול להיות. אני יכול לחשוב רק בדבר אחד: אולי בגלל העצמאיות בענייני דת ומצפון. אני נגד כל כפייה דתית, ודגלתי תמיד שבשאלות מצפון ודת יהיה חופש-הצבעה לכל חבר בסיעה. אולי הם כעסו עלי."

"בעצם תמיד רציתי, מתחת לסף-ההכרה, שיום זה יבוא. "צריך להתחיל חיים חדשים. עכשיו אוכל להתמסר לעסקי."

ברזילי

דולצ'ין

לוי